

Η ΔΙΑΟΛΑΠΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

ΑΡΙΘ. 41.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους ἀνὰ
42 φύλλ. Σελ. 2
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
μὴ 66. παλαιοῦς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΒ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
« Δ Ι Α Ο Λ Α Π Θ Η Κ Η »

Κεφαλληνία 6 Αὐγούστου 1861.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Δ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἄρθρον ἑκταχτόν.)

Ἐπειδὴ περὶ ρητόρων ὁ λόγος, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀντικροσώπων τοῦ Λαοῦ δὲν ἤθελεν ἀπάδει, νομίζομεν, νὰ θέσωμεν ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἀναγραφὴν, καὶ τόνομα ἐνὸς γνησίου τέκνου τοῦ Λαοῦ, ἐνὸς tribuni plebis, ὅστις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν σιμοσίαν τῆς λέξεως, δικαίως ἤθελεν ἐπικληθῇ ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος τῶν δημάρχων μας.

Ὁ Λιβαθυνόπουλος δὲν εἶνε ἐκ τῶν λεγομένων εὐγενῶν, τὸ αἷμα του εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ κυανῶν, δὲν εἶνε πολυτάλληρος ἔμπορος, οὐδὲ πλούσιος κτηματίας, οὐδὲ τοκογλύφος, οὐδὲ ἐπιστήμων. Εἶνε φίλεργος καὶ πτωχὸς τεχνίτης, ἐξελθὼν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Λαοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ποταπῇ τῷ καταγωγῇ σμυννύμενος.

Ἀλλ' ὁ Λιβαθυνόπουλος εἶναι ἀληθὴς πατριώτης καὶ φύσει ρήτωρ. Ἄν ἡ φθονερά τύχη τὸν ἤρπαιε τὸ δικαίωμα νὰ συζητῇ ἐντὸς περιωρισμένου πρὸβόλου τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου του, νὰ κεραινοβολῇ ἀπὸ στενοῦ βήματος τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος του, δὲν ἠδυνήθη ὁμῶς καὶ νὰ τὸν ἐμπροδίσῃ νὰ δημηγορῇ, ὅταν καὶ ὅπου κάλλει ἡ ἀνάγκη τῆς Πατρίδος τὸ ἀπαιτήσῃ. Ἐκεῖ δὲ, πατὴρ τῆς ἐπιτάτης Πατρίδος τὸ ἰδαφος, σκέπτιν ἔχων ὀλοκλήρῃ τοῦ παμμεγέθους οὐρανοῦ τὴν ἀψίδα, βῆμα τὴν ὅλην τῆς γεννήσεώς του πόλιν, ἀκροατήριον σύμπαντος τοῦ συμπολίτου του, ἡχῶ τὰς ζήτωκραυγὰς καὶ ἐκπυρρῖας τῶν, καὶ ἀέναντον ἀντικείμενον τὸν Λαόν, παντὸς καὶ πάντοτε τὸν Λαόν, τὸν Λαόν ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας γαλητεύμενον, τὸν Λαόν ὑπὸ τῆς τυραννίας καταδουλωμένον, τὸν Λαόν γυμνητεύοντα, τὸν Λαόν

δεκατιζόμενον, τὸν Λαόν προδιδόμενον, τὸν Λαόν λιμοκτονούντα, τὸν Λαόν καὶ παντοῦ τὸν Λαόν! τὸν Λαόν καὶ πάντοτε τὸν Λαόν. Εἶνε μέγας τῶντι καὶ ὠραίος ὁ υἱὸς ἐκεῖνος τοῦ Λαοῦ, περὶ Λαοῦ πρὸς τὸν Λαόν δημωγῶν!

Ὁ Λιβαθυνόπουλος, καὶ τοι μὴ ψηφισθεῖς κατὰ τὸ ἐπάρατον τῆς δεκακαλπίας σύστημα, εἶνε καὶ θὰ εἶνε μάλιστα ὁ φίλος καὶ ἐκλεκτός τοῦ Λαοῦ, ἀγαπᾷ τὸν Λαόν διότι ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἐγεννήθη, ἀγαπᾷ τὸν Λαόν διότι ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἔ' ἀποθάνει, δὲν ψηφᾷ τὴν Κυβέρνησιν, τοὺς ἀριστοκράτας, τοὺς τοκογλύφους, καὶ τοὺς ἀγύρτας διότι δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ καὶ τίποτε νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας, ἀπὸ τοὺς τοκογλύφους, ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτας, καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. — Ὁ Λιβαθυνόπουλος... ἀλλὰ πρὸς τί τὴν φλυαρίαν καὶ περιαγωγὴν; ἡ κατωτέρω προσλαλιά, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ ἐβάλλετο πρὸς τὸν Λαόν, ὅποταν λαογονήτες τινες, ἐπειρώντο νὰ τὸν ἐξαπατήσωσι καίοντες δὴθεν τοῦ Προδρόμου τὸ Πρόγραμμα, ἡ προσλαλιά αὕτη χαρακτηρίζει τὸν ἄνδρα, καὶ δύναται νὰ τὸν παραστήσῃ κάλλιον ἀφ' ὅσας περιγραφὰς ἠθέλομεν ἐπιχειρηθῇ, τὴν συνιστῶμεν ὅθεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας οἷαν αὐτολεξεῖ τὴν ἐστενογραφῆσαμεν:

Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς ἀπατημένε, Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς προδομένε, Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς ἀτιμασμένε! Θὰ ὑποφέρεῖς τάχα νὰ καταντήσῃς καὶ Λαὸς κατράμαχος καὶ Λαὸς γιογλεντής;.. Στὸν βουλευσμένο μας τόπο ὅπου ὅλα τὰ φυτὰ μαραινούνται, ὅπου ὅλα ἀρρώστανται, ὅπου ὅλα χολερρίζουνε, γιατί τάχα τὰ φυτὰ τῆς ἀγρυπνίας, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ φαιδρῶντος καὶ μέλανος ἡντιμερῶν καὶ αἰάνουνε καὶ ὑπέρβαντα νὰ βάλλουνε; νὰ φυτρώνουν ὀλοῦθε καὶ πάντοτε, νὰ καταντήσῃς σαμονίτσα, νὰ μᾶς χορταριάσουνε, νὰ μᾶς ἀποκλείσουνε νὰ κοντεύουνε νὰ μᾶς πνίξουν μέσα στὰ σπῆττα μας!;

ἰδοὺ σήμερα τί πρότετα παρουσιάζονται ἀνθρώποι! τῶν βλαβῶν, ἐκδικηταὶ τῆς προςβελημένης ἀξιοπρεπείας σου, ὅπως ἤθελε, πῆρ με δέκα θαυμαστικά καὶ με δώδεκα δῆθεν ὁ φίλος μου Κερκυρὸς, Κύτταξ Λαε, καλὰ μὲς τὰ μάτια ἐτοῦτα τὰ ὑποκείμενα καὶ πέσμου τὰ γνωρίζεις; . τὰ εἶδες ποτὲ στὴν πείνα σου νὰ σοῦ πετοῦνε ἕνα ψύχαλο ἀπὸ τὰ πλούσια τοὺς τραπέζια; ἦσαν ποτὲ στὴ ζωοκρετα σου νὰ σε σκεπάζουνε, ὅχι με τὰ μισότους φόρεμα μὰ με τὴ φερτσάδα τοῦ λαχιστίν ὅπου σκεπάζουνε τὰ ζᾶ τους; . τὸν καιρὸ ποῦ εἰσπράχυνε στὴ φυλακὴ, στὴ μάστιγα καὶ στὴν ἀγχύνη τοῦ στρατοδικείου, πέσμου, ἐδοηθούσανε τάχα τὰ σπῆτιχ σου, ἐπαρηγορούσανε τάχα τὴ χηράδες σου, ἐσπῆριζανε τάχα τὰ δάκρυα καὶ τὴ πληγαὶς τῶν ὀρεγάνων σου; . ὄντες ἡ ἀνθρωποφάγος καὶ πτωχόφθορος γόλ'ρα ἐδεκάτιζε τὰ παιδιὰ σου, τοὺς εἶδες ποτὲ στὴ θύρα σου ὅα γιαντροὺς, ὅαν ἐυεργέτας, ὅαν ἀδελφοὺς ὅαν ἀνθρώπους; . . Στὴ Βουλὴ, ὄντες ἐπήγανε ὅαν ἀντιπροσώποι σου, με τί μούτρα τοὺς εἶδες νὰ παρουσιασθῶνε; . . Λαε μὴν ὑποφέρης πουλὸ νὰ σοῦ βάνουνε ἐτοῦτοι οἱ ἀγύρταις τὰ φάσκελα μὲς τὰ μάτια σου, φθάνει, φθάνει γιὰ τὸ θεῖο ἡ τόση σου στραβομάρα, ἀνοίξέ τα μιά φορὰ ἐκεῖνα τὰ μάτια, καὶ γνώρισε τοὺς γυῖους ἐκεῖνων ποῦ πάντα τοὺς ἐκολακέψανε τὸν πουλὸ δυνατὸ, ποῦ πάντα τοὺς ἐξευτελισθήκανε στὰ πόδια τοῦ πουλὸ τυχεροῦ.

Μιά φορὰ ἦτανε δυνατὸς καὶ τυχερὸς ὁ Μέτελας, καὶ ἐκεῖνοι τότες ἐγινήκανε οἱ δούλοι καὶ τὰ νευρόσπαστα τοῦ Μέτελα, ἐστήσανε ἄγαλμα τοῦ Μέτελα, καὶ ἐπροσκυνήσανε γιὰ θεὸ τὸ Μέτελα — Τώρα Λαε ἐσύ εἶσαι ὁ δυνατὸς, ἐσύ εἶσαι ὁ τυχερὸς, ἐσύ εἶσαι ὁ Παντοδύναμος, τώρα λοιπὸν ἐσένανε κολακεύουνε Λαε, ἐσένα γλύφουνε Λαε, στὰ πόδια τὰ δικιάσου ἐρνουνται Λαε, ὅαν τὰ βρωμερὰ σκουλίκια τῇ γῆς, Ἄ! Λαε, ἂν εἶχες καὶ σὺ μὴν μοναχὴ κεφαλὴ ὅαν τὸ Μέτελα ἤθελε σοῦ τὴν κόφουνε, ἐτοῦτοι οἱ Καλὶγούλαις, ἤθελε σοῦ τὴν κάμουνε χρυσὴ οἱ λαοκόλακες, ἤθελε τὴν κρεμάσουνε γιὰ κώνισμα οἱ ὑποκριταὶ, ἤθελε τὴν πρῆκυνήσουνε οἱ ἀγύρταις κι' ἂς ἦτανε καὶ κεφαλὴ γαϊδάρου! .

Ὁ Πρόδρομος παρουσιάζεται σήμερα γιὰ νὰ διαδώσῃ καὶ νὰ ὑποσηρήξῃ μίαν ἰδέαν ἐνάντια ἰσως εἰς τὴν συμφέροντά σου, καὶ ὀλέθρια διὰ τὸ μέλλον σου, συμφωνῶ, ἀλλ' ἐνῶ περὶ τοῦ Προδρόμου τούτου ἀκμήν δὲν ἤξερούμε σχεδὸν τίποτε, πῶς οἱ ὀχλοκόλακες τούτοι γιὰ ν' ἀποκτήσουνε μίαν ψυχὰ δημοτικότητα, γένονται θεληματικοὶ καὶ ἀκάλεστοι δῆμιοι, κι' εἶνε ἐτοιμοὶ ν' ἀπικεφαλίσουνε τὸν Πρόδρομο χωρὶς οὔτε νὰν τὸν ἀκούσουνε; . . Ἔστω πῶς ὁ Πρόδρομος τούτος εἶνε ὁ Πρόδρομος τῆς Καταστροφῆς μας, καὶ ἐπομένως ἀξίος θανάτου καὶ λιθοβολισμοῦ. Ποιὸς ὅμως μεταξὺ τῶν βρωμερῶν τούτων ἀγυρτῶν εἶνε ὁ ἀνὰ μάρτηρος, ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ὅπου μ'πορεῖ ἐν συνειδήτῳ νὰ ρίξῃ τὴν πρώτη πέτρα στὸ κεφάλι τῆς πολιτικῆς τούτης μοιχαλίδος; . Ὁ Πρόδρομος ὅαν ἐνοχὸς ἐσχάτης προδοσίας πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τὸν

θάνατον τῆς ἀτιμώσεως, τὸν θάνατον τῶν κακούργων, ἀλλ' ὁ θάνατος ποῦ τοῦ ἐτοιμάζουνε οἱ ψευδοφιλελεύθεροι τούτοι, εἶνε δολοφονία, εἶνε ἀδελφοκτονία, εἶνε θάνατος μαρτυρίου... Μία τέτοια δολοφονία, μία τέτοια ἀδελφοκτονία, ἕνα τέτοιο μαρτύριον ἤθελε εἶναι ἀρκετὸ νὰ καθαρῶσῃ, ν' ἀθωώσῃ καὶ ν' ἀγιάσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Ἰούδα, ὅσο ἐνοχὸς καὶ ἂν ἐστάθηνε ὅσο προδότης καὶ ἂν ἐφάνηνε! .

Λαε ἀνοίξῃ μιά φορὰ τὰ μάτια σου, μὰ ἀνοίξῃ τα καλὰ! θὰ ὑποφέρῃς νὰ κάψουνε τὸ Πρόδρομο, γιὰ νὰ σε ἀποστραθώσουνε με τὴ στάχτη του; θέλεις νὰ καυχηθῶνε μὲς τὰ σκοτεινὰ τοὺς συμβούλια, μὲς τὰς βρωμερὰ τοὺς καταγῶγια, πῶς με μιά λαμπάδα ἀῖγια ν' ἡτίκῃ σ' ἐθαμπόσανε, σ' ἐμωράνανε καὶ σ' ἐξεπλανέσανε ὅαν περιέργη γυναῖκούλα ὅαν ἀνήσυχο μικροπαῖδι; . θὰν τοὺς ἀφήσῃς ν' ἀνεβῶνε σ' ἕνα φύλλο χαρτί, σ' ἕνα βρωμιόχαρτο σὰν ἐκεῖνο, γιὰ νὰ ψηλόςουνε ἴσια με τὸ βουλευτικὸ βῆμα; . Καὶ σεῖς μασκαράδες ξεμπαρπούτοτοι, σεῖς ἀναίσχυντοι λαομπαίχτες καὶ ἀδδιδάγοι ταλαροφάγοι τί γυρεύετε ἐδῶ; . ὕψρεμιστῆτες ἐδῶθενες κατεργαροὶ! . ἀφήσετε τὸ Λαὸ στὴ φτώχεια του καὶ στὴν κακομοιριά του, μὴν πληθύνετε περισσότερο τὴ μαγκουφία του με τῇ αἰσχροῖς σας ραδιουργίαις, με τὰ δημοκοπικὰ σας μ.π.α.μ.π.α.ο.ύ.λ.ια! . Ὁ Λαὸς σὰς ἐγνώρισε, ὁ Λαὸς σὰς ἐκαταρρόνησε, ὁ Λαὸς σὰς ἐσκάθηνε!! .

Καὶ σεῖς ὅπου με διπλωμέναις σημαίαις καὶ με κρυμμένα ἄρματα στέκεσθε πέρα γιὰ νὰ ἦσασθε ἐτοιμοὶ, ἡ πρῶτοι νὰ λάβετε μέρος στὸ θρίαμβο τῇ δημοκρατίας ἡ πρῶτοι νὰ φύγετε τῇ σουριξιάς τοῦ ἀπατημένου Λαοῦ — φύγετε, χαθῆτε, φηλαχθῆτε γιὰ καμιά με γαλήτερη πάλη, γιὰ σουριξιάς βροντωδέστειραις! — ὦ! κακομοῖρα Ν. Ἐποχὴ ἤρτες καὶ σὺ νὰ λάβῃς τὴν κουταλιά σου ἀπὸ τούτῃ τὴν ὀχλαγωγικὴ μαγεριά; Ἐχόρεψες καὶ ἐξεπορνεύθηκες γιὰ νὰ λάβῃς καὶ σὺ σὰν ἄλλη Προδιάς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου; . . Μ' ἂν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀληθινοῦ καὶ ἀγίου Προδρόμου ἐπαρὰδόθηκε στὰ χέρια μιανῆς πόρνης, δὲν εἶναι δικαίον μία πόρνη πάλε νὰ λάβῃ τὸ κεφάλι τοῦ ψεύτικου καὶ ἀνοσίου ἐτούτου Προδρόμου... τί ζητᾷς ἐδῶ ἐσύ Ν. Ἐ. Π. ο. χ. ή; . ἄμε, ἄμε! συντρίψου! χάσου! — Πίαινε στὴν Ἀγγλία, ἐκεῖ ἡ ὁμοιαις σου ἔχουνε ὅλαις τοὺς πέρασῃ, μὰ ἐδῶ; . . ὦ! ἐδῶ ἐπαρὰπομπεύθηκες ἐδῶ σ' ἐπαρὰγνωρίσαμε ἐδῶ σ' ἐπαρὰσκαθήκαμε.

Ο ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΜΑΛΑΚΩΦ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΔΩΝΟΜΕΝΑ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ψάλλουνε παλληκαράδες,

Ἰταλῆς καὶ Ἑλλᾶδες.

Τόσοι ἄλλοι τῇ θρησκείᾳ
ἔξυμνοῦνε μὲ σοφία.
ψάλλουνε τοὺς ἱπποκράταις
Ποῦ γιομῶσανε ἡ οὐράταις,
Μ' ὑπερήφανα βουθούνια.
Σκυλοπέτζια καὶ μπαστούνια.
Ἐγὼ ὅμως δὲν μὲ γνοιάζει,
Καὶ καθέννας ἄς φωνάζη
Πῶς ἐντρόπιασα ταῖς Μοῦσαις
Γιατὶ ψάλλω γιὰ βρωμοῦσαις,
Τὶ φοροῦν καὶ δὲν φοροῦνε,
Πῶς κουνιῶνται, πῶς κυττοῦνε.
Ποιὰ τζοῦ στέκει φορεσιά
Κ' ἀγγλικὴ περπατισιά.

B'.

Καὶ τὸ μαλακῶφ ἀρχίζω
Νὰ 'παίνω καὶ νὰ φημίξω.
Ἄχ! τί δόξα τί χαρὰ
Μαλακῶφι 'στὴν κυρά.
Μαλακῶφι 'στολισμένη,
Χόντρινε καὶ παχυνέ την
Παχυνέ την τὴν κυρά μου
Γιὰ νὰ χαιρετ' ἡ καρδιά μου.
Φουσκομένη 'σὰν ὀρνέλλα
Πόχει μέσα μανουδέλλα.
Προσπαθεῖτ' ἂν ἡμπορήτε
Κι' ἄλλα δέκα νὰ ντυθῆτε,
Γιατὶ ὅσο φουντομέναις
Τόσο εἰστε ζουλεμέναις.

Γ'.

Κοπελούλαις μου σταθῆτε,
Καὶ 'λιγάκι ἀφυγκρασθῆτε
Ἐνα φίλον παλαιόν σας
Π' ἀγαπάει τὸ καλόν σας,
Καὶ ποῦ πάντοτ' ὁ καυμένος
'Στάθηκε ἀλυσσοδεμένος
Εἰς τὰ μάτια τὰ γλυκά σας
Στὰ καμουφρά 'στὴν ποδιά σας,
Πόγινε σαροματίδι
Γιὰνα μάτι κι' ἕνα φρυδι.

—ο—

'Σὰν καθηγητῆς θ' ἀρχίσω
Νόμους κι' ἄρθρα νὰ σὰς στήσω!

Ἄρθρον Α'.

Λέν τὸ συγχωρεῖ ὁ νόμος, σὲ κάμμια παντρεμένη
'Στὸν περίπτερον ὅταν βγαίνει νάναί λίγο φουντομένη.
(Γιὰ νὰ βασταχῇ τὸ ἄρθρον διορίζω καὶ ποιῶ
Στὸ ἐξῆς νὰ 'βγαίνει ἐξω μὲ τὴν βέστα μοναχῇ)
Ἐπειδὴ ὁ νόμος εἶναι ὁλοκρὸν πρᾶγμα καὶ καλόν
Ἐὰ ἴδῃτε, ὦ κυρίαίς πόχει κατὶ ἐλαστικόν,
Ἐπειδὴ τὸν πρῶτον γύρον διορίζει τρεῖς ὀργιαίς,

Ἐξ ὁ δεύτερος νὰ ᾔηται (ἐννοεῖται, ἀγγλικάς)
Καὶ ἴδου ἡ ἐλαστικότης ὅπ' ὁ νόμος σὰς χαρίζει
Καὶ μὲ τοῦτο ἐννοεῖ
Ὅσο θέλετ' ἄς γενῇ..

Ἄρθρον Β'.

Αὐστηρὸς 'λιγάκι ὁ νόμος μὲ ταῖς νέαις θὰ φανῇ
Μὴ πρὸς βάρος μου, κοπέλλαις, ἔτσι θέλ' ἡ ἠθική.
Ἀπὸ δέκα, δεκαπέντε, ἕως εἴκοσι χρονῶνε
Μαλακῶφια διορίζει ἕως δεκαπτά ὀργιῶνε
Καὶ μπουρνούζια, καὶ καμουφρά, κι' ὅσαις θέλετε κορδέλλαις,
Καὶ παντιέραις νὰ φορῆτε, εἴτ' ἐλεύθεραις, κοπέλλαις.
Ἐρωτα δὲν συγχωρεῖ ἡ τοῦ νόμου ἠθική,
Κι' ὅποια 'στοῦτο παρακούσῃ, ἡ πλεξίδα νὰ κοπῇ.
(Μ' ἂν κρυφά-κρυφά κάμμια μὲ μεγάλη προσοχὴ
Ἀμοράκι ἀποκτήσῃ, διορίζει νὰν πιστῇ.)

Ἄρθρον Γ'.

Ἀπὸ εἴκοσι κι' ἀπάνου, ὅσο ποῦ νὰ παντρευθῆτε
Μὲ διπλάσια στολίδια διορίζει νὰ ντυθῆτε
Ἐδῶ ὁ νόμος διορίζει νάνε κάθε ἀμολησιὰ
Φουντωμέναις, κορδωμέναις, καὶ μὲ κάθε φορεσίᾳ.
Καὶ πρὸς τούτοις διορίζει νὰ μὴ λείπῃ ἀμοράκι,
Ὅχι ὅμως στὰ γιομάτα, ἀλλὰ κάπου καὶ λιγάκι.
Προσπαθήσετε μὲ τούτα γλήγορα νὰ παντρευθῆτε
Τρέχει ὁ χρόνος, φεύγει, πάει — ἕως πότε καρτερεῖτε;

Τρέξε, Μοῦσα βοήθησέ μου μὴ μ' ἀφήσῃς μοναχὸ
Ὅλαις τρέχουν ἡ κοπέλλαις καὶ φωνάζουν μὲ θυμὸ.
Σήκωσε τὸ μπρόμπολό σου, Μοῦσά μου, γιὰ νὰ κρυφθῇς
Ἀπουκάτου, γιὰ τ' ἄλλέως θεὰ ζυλοφορτοθῇ.

Εἰς τὸ δεύτερον τὸ ἄρθρον μεταρρύθμισες φωνάζουν
Πῶς νὰ κάμω, ἡ ἄλλέως τρέχουν ὅλαις καὶ μὲ σφάζουν
« Καὶ μοῦ λένε νὰ προσθέσω ἔρωτα παντοτεινόν,
» Κ' ὅσα θέλουνε στολίδια καὶ τριτζόνια καὶ χορὸν
» Καὶ τὴ νύχτα νὰ προβαίνουν σ' ὅσα θέλουν παρεθύρια,
» Νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γελάνε, νὰ πετάνε δακτυλίδια.
» Ν' ἀγαπάνε ὅσους θέλουν, κι' ὅλους νὰ περιγελάνε
» Τζοῦ στραβοῦς ν' ἀποστραβόουν μὲ ταῖς φλόγες ποῦ
[σκορπάνε,

» Καὶ ξεσκούφωτ' ἀπὸ πίσω ὅθεν πάνε ν' ἀκολουθάνε
» Ἐτοιμοὶ ὅτι σμπαραρεῖ οἱ γενναῖοι νὰ ρουτάνε. »

Τοῦ διαβόλου θυγατέρες ὅ,τι θέλετ' ἄς γενῇ
Τὴ ζωήμυ νὰ γλυτρώσω, κι' ἀπογράφω στὴ στιγμῇ.

Μὲ τρεῖς 'στέρνια κρύψμε
Συντάχτη, γιὰ τ' ἄλλέως
Θὰ μὲ πετροβολήσουνε
Σὰ νόμουνα ἔδραϊος.

Ὁ Φίλος σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο ΜΠΑΜΠΑΟΥΣ ΤΩΝ ΕΥΝΑΙΚΩΝ.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΤΗΤΟΣ

Ὦντες εἵμαστε παιδούλαις τοῦ Μπαμπάου ἡ φοβέρας
Πίσχαις δὲ μὰς ἀφίνει οὔτε νύχτα οὔτε μέρα,

ἔξυπναις μᾶς κυνηγᾷ, καὶ στὴν κλίνην μᾶς τρομάζει,
Καὶ ὁ αὐτὰ τὰ ὄνειρά τ᾽ αὐτῆς (δυστυχίᾳ μας!) μᾶς ταράζει.
Ὅλος κέρατα καὶ στόμα καὶ ὥρᾳ στέκει ὀμπροστὰ μας,
Δὲν ἀκούει παρακάλια, δὲν ψηφᾷ τὰ κλάυματά μας.
Κ' ἴσια ἡ πρώτη ἡλικία νῆ περάσῃ λάου-λάου,
Δὲ γλυτρώνουμε ὅχ τὸ φόβο τοῦ ψευδαῖνου Μπα-
[μπαού.

Ἡ κοπέλλα ποῖνε ἀκόμα ἀθωοῦλα ὅταν κοπέλλα,
Ποῦ πετάει ἀπ' ἄνθος σ' ἄνθος ἐλαφροῦλα ὅταν τὴν φέλλα,
Ποῦ τοῦ Κόσμου τοῦ παγίδες ἡ καυμένη δὲ νογᾷει,
Ὅστε ξέρει νὰ διακρίνῃ ἡ καρδιά τῆς τί ζητᾷει,
Κοκκινίζει καὶ τὰ χάνει σύντα ἰδῆ νὰ τὴν κυττᾶνε
Καρμιναντοῦ ἐργολάδου μάτια!.. λὲς καὶ λέει πῶς θὰ τὴν
[φᾶνε...

Ὁ ἔρωτας τὴν τριγυρίζει, τὴν κλουθᾷ λάου-λάου,
Καὶ ἀναίσθητη τοῦ φεύγει ὅταν τὰ βρέφῃ τοῦ Μπα-
[μπαού.

Ἄστατη ὅταν ἄλλη Εὐκ στὴν Ἑδρὴν περιδιαβαίνει,
Ἰσαὶ ποῦ ἡ μονοτονία τέλως τὴν ἀνδιᾷζει,
Κι' ἂν ῥωτήσῃ τὴν καρδιά τῆς τί θὰ κάμει τόσα κάλλη,
Ἡ καρδιά συγκινημένη ἀπὸ πῆθο συχνὰ πάλλει!
Τότες εἶνε ποῦ ξανοίγει εἰς τὸ φῶς ἢ στὸ σκοτεινὸ
ἔξυπνη, ἢ στ' ὄνειρό τῆς, ἓνα διάολο σὰ φεῖδι,
Ποῦ μ' αὐθάδεια τολμάει νὰ τὴν πείσῃ νὰ γευθῇ
Τὸν καρπὸ ποῦ θὰν τὴν κάμει ἄδικα νὰ κολασθῇ!
Γάνα πρῶτὸ τρέμει ὅλη, σαναπῆς, πλὴν λάου-λάου
Συνθᾷει καὶ σ' ἐκεῖνον τὸν φειδόμενον Μπαμπαού.

Κι' ἂν τῆς εὐτυχίᾳς ἐραγγίξῃ τὸ γλυκόπικρο ποτήρι,
Ἀθωοτήτες καὶ τρέλλαις πάνε ὅλα στὸ μαγύρι.
Στὴν ἐνθύμησι τῆς πρώτης ἡλικίας τῆς γελαίει,
Κι' ἄλλους πόθους τότε πλέον ἡ καρδιά τῆς πιδυμάει.
Κι' ὅταν ἔρωτες καὶ κάλλη φύουν ὅλα λάου-λάου
Τότε ὁ Γάμος ξιμουτρίζει τρομερὸς ὅταν τὸ Μπα-
[μπαού.

Ἐτελέσθηκε ἡ θυσία ὅπου μὴ ζωὴ βαστάει!
Καὶ ὁ βουλιασμένος γάμος στὴν ἀγκάλῃ τὴν πετάει
Ἀνδρὸς ἀσχημῶς, ἡ γερνόντου, ἡ σακάτη, ἡ ζηλιάρη,
Ἡ φιλάργου ἀπανθρώπου, ἡ ζυροῦ, ἡ κατεργάρη.
Θὰ τὸν βλέπει δυστυχία τῆς νὰ κοντεύῃ λάου-λάου,
Χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ φεύγῃ τέτοιο σχαντερὸ Μπα-
[μπαού!.

Μὲ τῇ πίκραις μὲ τὰ χρόνια ἀρχινᾶνε ἓνα ἓνα
Νὰν τῆς πέφτουνε τὰ κάλλη ὡς φύλλα μαρμαίνα.
Ἡ ὄψις τῆς, πούτανε, ῥόδο ἀρχινᾷ νὰ χλωμαίῃ
Τὸ ἀχέϊλ τῆς ἀχνίζει, τὸ μουτράκι τῆς γρυλλιάζει....
Κι' ἄσπρες τρίχες τῆς θυμᾶνε πῶς ἐφθάσαν λάου-λάου
Τὰ γεράματα ποῦ τρέμουν ἡ γυναῖκες σὰ Μπαμπαού.

Μ' ἂν γεράσῃ ἡ γυναικί, κ' ἡλικία τὴν κάμῃ
Νὰ μείνῃ ἔρμη εἰς τὴν Κόσμον σὰ ζῶν κάμπο τὸ καλάμι,
Πῶς βογκᾷ ἀποζητῶντας περασμέναις εὐτυχίαις...
Κάλλη, ἔρωτες καὶ πόθους καὶ γλυκιά, εὐαισθησίαι!
Ἡ ἐνθύμησι τῇ νεότητι τὴν κεντᾷ καὶ λάου-λάου,
Νύχτα μέρα τὴν κλουθᾷ ἀσπλάγῃ ὅταν τὸ Μπα-
[μπαού!.

Εἰς τὴν πρώτην ἡλικία τὴν κοπέλλα δὲν τρομάζει

Ἄλλο σκιάχτρο παρ' ἐκεῖνο ποῦ τὸν ὕπνο τῆς ταράζει,
Ἡ ἔξυπνη τὴν κυνηγᾷ ὅπου πάει λάου-λάου
Μ' ὥρᾳ κέρατα καὶ στόμα, κι' ὅπου κράζουμε Μπα-
[μπαού.

Τσοῦ δεκάξι τὴν καυμένη ἡ ἀγάπη ἀρχινᾷει
Ἀγνωστὴ νὰν τὴν σκιάξῃ καὶ κρυφὰ νὰν τὴν τσιγκρήν,
Τσοῦ εἰκοσι τὴν βουρλίξῃ ἡ ἀγάπη στὰ σωστά,
Τσοῦ εἰκοσπέντε, σὰν Μπαμπάους ὅλος κέρατα κι' ὥρᾳ
Φθάνει ὁ ἄνδρας, ποῦ σὲ πίκραις καὶ σὲ βάσανα τὴν εἰσφέρει,
Καὶ πῶς τάφος τῆς ἀγάπης εἶν' ὁ γάμος τῇ ἀποδείχνη.
(Τότες εἶνε π' ἀρχινᾶνε τ' ἀχάρα σπασμοδικά,
Μητρικόφλατα, χταπόδια, γκαστρικο-ξαγκαστρικά,
Τσοῦ σαράντα ἡ ἄσπρες τρίχες καὶ ἡ γρύλαις τὴν τρο-
[μάζου.

Τὰ γεράματα τ' ἐξήντα ἀξάφνα τὴν λαμπαζοῦν,
Ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ Θανάτου, καὶ τῇ κόλασος ὁ τρόμος!
Κ' ἔτσι σῶνεται γιὰ δαύτη τῇ ζωῆς ὁ μαῦρος δρόμος...
Ἰσαὶ πῶρχεται κι' ὁ χάρος κουτζί-κουτζί λάου-λάου...
Καὶ τῆς δείχνει ποιᾶν τὰ μούτρα τοῦ ἀληθινοῦ Μπα-
[μπαού.

ΔΙΑΦΥΡΑ.

Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ὁ Δ.ρ Γ. Λαυράγκας δὲν ἐδικαιούτο
παντάπαισι, καὶ πολλοὶ μᾶλλον δὲν ἔπρεπε νὰ κινήσῃ τὴν
γνωστὴν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου περὶ ἀχρεωσιότητος ἀγωγὴν—
ἡ δὲ φρονεῖ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὁ σοφὸς μας ἐπὶ τῆς
Θρησκείας ἀρχῶν; Ἐπικνερχόμεθα.

— Ἀλλ' ἡ λογογραφία: Φιλτάτε Κ. Θ. Μ. Κερκύ-
ρας, Ἐλπίσμεν τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῶμεν χθὲς τὴν ὁποίαν
μᾶς ἐπιστήσασε Prima Donna Κ. Μοντεκαζόννη —
Μολονότι ὁ θείας μᾶς εἶναι σχεδὸν σχηματισμένος, εἰς τῶν
ἔργολάδων κλίνει ἴσως νὰ τὴν βραδέη in campro-
messo, διὰ τοῦ προσεχέως ἐλπίζομεν νὰ σᾶς δώσωμεν κα-
λὰς εἰδήσεις.

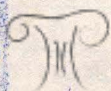
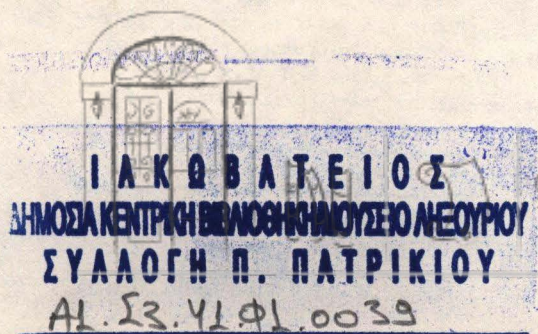
— Κύριε Μ. Γεντικλὴν πτ. Δ.ρὸς Πέτρου, Ἐνταῦθα: Ὁ
ἐμμέτερος "Ὀδὸς σᾶς παρακαλεῖ ν' ἀπαντήσῃτε ὅσον τάχος
εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ τινων ἡμερῶν σᾶς ἀπευθύνει ἐπιστολήν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ ἀγγλικὴ Μουσικὴ ἐπαίδευσις
εἰς τὴν προκυμαῖαν τοῦ Ἀλξούριου, ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ
ἐκτίκτου τούτου συμβάντος μεγίστη ὑπῆρξε καὶ διὰ τοὺς Ἀλ-
ξουρίους, αἵτινες πολυπληθεῖς κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο συνέ-
βησαν καὶ διὰ τοὺς Ἀργοστολιώτας ὅτινες, μολονότι ἔχουσιν
τὴν τῆς ὅλης ἐν γένει τὰς διασκευάσεις, τρέχουσι
μολαταῦτα εἰς Ἀλξούριον, μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς
ζωῆς των, εἰς τὸ πρῶτον ἀκουσμά τῆς κοινοῦτέρας καὶ γελευ-
δεστέρας διασκευάσεως! καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρας αἱ
ὑπομονὴ, ἀλλὰ σῆς φουντομένεσταται τῆς πρωτε-
ρίτης Κυρίαίς τῆς ἡ ἀνάγκη νὰ πιγαίνετο νὰ πιάνετε τό-
τον καὶ τόσον τόπον τῆς ὥρας μὲν ἀλλὰ μικρὰς ἐκείνης
προκυμαίας μὲ τὰ γιγαντιαία σας μαλακόφια, Δὲν εἶ-
δατε ὅτι αἱ πλείους τῶν ἐκεῖ Κυριῶν ἀπέβλαν καὶ τὸ οὐ-
τιμωδέστατον ἐκεῖνο γυναικεῖον κόσμημα λόγῳ ἐξοικονομῆσεως
τόπου; — Ἀχ! μίαν τοιαύτην ἀυταπάρηναι, μίαν τοιαύτην
θυσιάν ἐπὶ τῆς προκυμαίας (καὶ προκυμαία ἐδῶ σημαίνει
βρόμῳ τῆς πετρίδος), θυσία ἣτις ἤθελε τιμῆσαι τοὺς κλασι-
κωτέρους αἰῶνας τῆς ἀργασιότητος, σῆς κοῦραι καὶ φιλοκόμφοι
Ἀργοστολιῶται δὲν ἐβλάστη βλάστη ν' ἐκτιμῆσθε ἄλλ'
ὅτε καὶ νὰ ἐννοήσῃτε καὶ σᾶς οἰκτεροῦμεν! Περὶ τῶν ἐπι-
παιν καὶ ὁμοφρονούντων ἀνταγωνιστῶν.

Ὁ Ἰπσὺ. Εὐδοτῆς ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΦΚΟΥΡΙΟΥ